Annus III. - Vol. III. Die 15 Martii 1911. Num. 3.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae Apostolicae, pag. 93; Epistola, pag. 98. — II. *S. C. Consistorialis:* Romana. De competentia in ecclesiasticis legibus interpretandis, pag. 99; Nominationes Episcoporum, pag. 100. — III. *S. C. de Sacramentis:* Instructio ad Ordinarios circa statum liberum ac denunciationem initi matrimonii, pag. 102; Venetiarum. Probationis matrimonii, pag. 103. — IV. *S. C. de Propaganda Fide:* Missio de Linzolo transfertur ad iurisdictionem Vicariatus de Ubanghi; pag. 104; Proferuntur limites Praefecturae Ap. Ubanghi-Chari, pag. 104. — V. *S. C. Rituum:* Ratisbonen. De edendis Propriis cantum liturgicum continentibus, pag. 105. — VI. *S. R. Rota:* Massilien. Depositi iudiciarii, pag. 107. — VII. *Signatura Apostolica:* Pharen. Iurium et poenarum, pag. 110. — VIII. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 111.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione Ordinaria particolare, Congr. preparatoria, nomine, onorificenze, necrologio. pag. 113-116.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

«*Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Litterae Apostolicae.

PAG.

I. *Nobis exponendum.* - Archisodalitati a Perpetua Adoratione in Abbatiali Ecclesia Labacensi erectae facultas datur alias Sodalitates eiusdem instituti et nominis ubique gentium in perpetuum aggregandi. - *11 martii 1910* 93

II. *Ecclesiarum.* - Erectio Vicariatus Apostolici Erythraei. - *7 febr. 1911.* 94

III. *Perinsignis.* - Peculiares concessiones pro Missis Votivis in Patriarchali Basilica S. Mariae Angelorum in Portiuncula celebrandis. - *9 februarii 1911.* 95

Epistola.

Minime sane. - Ad Iacobum Card. Gibbons, Archiepiscopum Baltimorensium, ob litteras obsequii ac venerationis plenas, Beatissimo Patri, nomine etiam ceterorum Antistitum Americae Vashingtonii Congregatorum reverenter Missas. - *Decembri 1910* 98

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. *Romana.* - De competentia in ecclesiasticis legibus interpretandis. - *11 februarii 1911* 99

II. Nominationes Episcoporum 100

S. CONGREGATIO DE SACRAMENTIS.

I. Instructio ad Ordinarios circa statum liberum ac denunciationem initi matrimonii. - *6 martii 1911* 102

II. *Venetiarum.* - Probationis matrimonii. - *6 martii 1911* 103

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

I Decretum quo missio de Linzolo transfertur ad iurisdictionem Vicariatus de Ubanghi seu Congi Gallici Superioris. - *14 febr. 1911.* 104

II. Decretum quo proferuntur limites Praefecturae Apostolicae Ubanghi-Chari. - *14 februarii 1911.* . . . . . »

S. CONGREGATIO RITUUM.

Ratisbonen. - De edendis Propriis cantum liturgicum continentibus. - *24 februarii 1911* 105

SACRA ROMANA ROTA.

Massilien. - Depositi iudiciarii. - *25 ianuarii 1911* 107

Annus III. - Vol. III. Die 15 Martii 1911. Num. 3.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

ARCHISODALITATI A PERPETUA ADORATIONE IN ABBATIALI ECCLESIA LABACENSI ERECTAE FACULTAS DATUR ALIAS SODALITATES EIUSDEM INSTITUTI ET NOMINIS UBIQUE GENTIUM IN PERPETUUM AGGREGANDI.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Nobis exponendum curavit supremus Moderator Archisodalitatis a Perpetua Adoratione, hoc pietatis et caritatis opus, quod rogatu Venerabilis Dei servi Francisci Iosephi Rudigier, Episcopi Linciensis, a fel. rec. Pio Papa IX Decessore Nostro usque ab anno MDCCCLXXVII sub patrocinio S. Benedicti in Abbatiali Ecclesia Labacensi per similes Apostolicas Litteras erectum fuit, quodque animas Purgatorio igne detentas adiuvare studet, iam per easdem Litteras facultate pollere, sibi alias eiusdem nominis Sodalitates in Imperio Austro-Hungarico sive erectas sive erigendas aggregandi. Cum vero huiusmodi Consociationes etiam extra memoratum Imperium exortae sint, suppliciter idem Moderator Nos rogavit, ut novo Archisodalitatem ipsam privilegio ditaremus, quo huius generis instituta, ubique terrarum existentia, sibi adiungere queat. Nos hisce votis obsecundantes, ac de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, praesentium tenore Apostolica Auctoritate Nostra potestatem praedictae Archisodalitatis officialibus sodalibusque praesentibus ac futuris perpetuo largimur, cuius vi quaslibet sodalitates eiusdem nominis atque instituti, ubique gentium de respectivi ordinarii consensu vel erectas vel in posterum erigendas, servatis tamen forma Constitutionis rec. me. Clementis PP. VIII Deces-

soris Nostri, aliisque ordinationibus Apostolicis hac super re editis, aggregare, et cum ipsis omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes eidem Archisodalitati ab hac S. Sede concessas, quaeque aliis impertiri queunt, communicare licite possint ac valeant. Decernentes praesentes Nostras Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 11 Martii MCMX, Pontificatus Nostri anno septimo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

ERECTIO VICARIATUS APOSTOLICI ERYTHRAEI.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Ecclesiarum omnium cura Nobis divinitus commissa, illud praecipue postulat, ut quum in aliqua regione fidelium numerus non minus quam clerus aucti sint, atque in ea quotidie magis bona opera florescant, regionem ipsam ad potiorem dignitatis gradum evehamus, quo aeternae incolarum saluti facilius prospiciatur. Hunc quidem progressum iucundo accepimus animo in Erythraea Praefectura evenisse, iam sollertiae ac laboribus Fratrum Ordinis Minorum Capulatorum demandata. Et cum supremus eiusdem Ordinis Minister una cum suo Definitorio in proponendo Nobis successore bo: me: Michaëlis a Carbonara, optime de ea Missione meriti, non modo peropportunum, verum etiam necessarium sibi videri exposuerit, memoratam Praefecturam in Vicariatum Apostolicum erigi; Nos, de consilio VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalium Sacro Christiano nomini propagando pro negotiis ritus orientalis praepositorum, enixis huiusmodi votis censuimus obsecundandum. In hanc enim sententiam venimus, prae oculis habentes tum ingentem territorii amplitudinem, in quo plurima templa, stationes, Seminarium ac puerorum utriusque sexus scholae existunt, tum postremis hisce tem-

poribus populi et Sacerdotum frequentiam, qui in spirituale eius bonum summa alacritate incumbunt. Nam ibi catholici tantummodo ad plus quam sedecim millia iam, Deo favente, pervenerunt, et praeter Apostolicos praedicti Ordinis Fratrum Capulatorum Missionarios, qui illic in vinea Domini desudant ac laborant, suam quoque operam cum eis consociant Presbyteri saeculares Orientalis seu Abyssinii ritus, qui in praesens quinquaginta numerum excedunt. Itidem autem sive puellabus instituendis, sive exercendae caritati Moniales e Congregatione S. Annae se penitus addicunt. Quae omnia cum ita sint, omnes et singulos quibus hae Litterae Nostrae favent, peculiari benevolentia complectentes, Motu Proprio ac certa scientia et matura deliberatione Nostra, de Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium vi, Praefecturam Apostolicam Erythraeam in Vicariatum Apostolicum eiusdem nominis erigimus et instituimus cum omnibus et singulis iuribus, honoribus, privilegiis, indultis, quae ad huiusmodi Vicariatus Apostolicos pertinent. Decernentes has Litteras firmas, validas et efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectat vel spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos iudicari ac definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Sanctionibus Apostolicis, licet speciali et individua mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die VII Februarii MDCCCCXI Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

PECULIARES CONCESSIONES PRO MISSIS VOTIVIS IN PATRIARCHALI BASILICA S. MARIAE ANGELORUM IN PORTIUNCULA CELEBRANDIS.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Perinsignis Patriarchalis Basilica Sanctae Mariae Angelorum in Portiuncula, Ordinis Minorum Caput et Mater, etiam secundi Ordinis Minoritici parens fuit atque altrix. Potiores enim inter laudes, quibus Sanctuarium ipsum, in toto Christiano

orbe commendatum, iure ac merito nobilitatur, illa maxime accensenda est, quod locus idem a pia virgine Assisiensi Clara electus fuerit, in quo se totam Deo consecraret, rudem Seraphicae religionis tunicam ab ipso legifero Patre Francisco obtinens. Refcrunt Ordinis Franciscalis fastorum scriptores, nocte, quae diem decimam nonam Martii mensis anni MCCXII praecessit, Claram Virginem, fluxa omnia et labilia mundi contemnentem, crino tonso coram altari Dominae nupsisse aeterno sponso. Nobilem siquidem puellam, domo, civitate et consanguineis derelictis, ad Sanctae Mariae in Portiuncula aedem festinasse referunt; eandem a fratribus, qui ante Sacram aram Deo excubias observabant, accensis lucernis fuisse receptam, et mox, recisis crinibus, proiectisque divitibus ornamentis, quibus erat induta, in manibus Sancti Francisci repudii libellum mundo tradidisse. Sic eodem in Sanctuario, quo Franciscus prima Ordinis sui fundamenta posuerat, Virginum quoque Franciscalium institutum ortum esse scriptores testantur, ita quidem ut liquido appareat, utramque religiosam familiam ex unico fonte, nempe a Deiparae Virginis gremio, promanasse. Nec supervacaneum quidem hic Nobis videtur piam mirandi illius facti traditionem memorare, quod iidem rerum Franciscalium scriptores evenisse referunt per hyemem annorum MCCXIX-MCCXX. Legimus in eorum narrationibus, Franciscum Patrem, votis annuentem Sanctae Virginis Clarae, illam ad S. Mariae ab Angelis ad mensam invitasse, eandemque locum ubi tonsa fuerat, atque ubi se primum Divino Sponso mancipaverat, coelesti laetitia perfusam, longos post annos revisisse. Exhibito prius Angelorum Reginae humili obsequio, Franciscum paupere in mensa humi parata, ut mos illi erat, cum Clara et sociis decubuisse, primoque ferculo Franciscum Patrem tam suaviter, tam alte, ac tam sancte de Deo loqui coepisse, ut ipse, Clara, ceterique adstantes in extasim rapti fuerint. Ipsis autem ad Deum raptis, oculisque ac manibus ad Coelum elatis, Assisii et Betonii vicinorumque oppidorum civibus, visa esse omnia comburi, et coenobium ipsamque Sacram aedem sylvasque continentes immani incendio flagrare. Accurrentibus vero confestim auxilio, ne incendii quidem vestigium apparuisse, sed coenobium subeuntes Franciscum, Claram sociosque invenisse circa mensam humillimam ad Dominum raptos ac virtute indutos ex Alto. Tum comperisse incendii speciem a divini amoris flamma manasse, novo in Coenaculo Paraclyti Spiritus ignes arsisse. Oh vere sanctorum omnium sanctissimus appellari locus potest, dignusque propterea cui honores tribuantur amplissimi! Tantae sanctitatis fama, memoriisque tam gloriosis adducti, Romani Pontifices Nostri Decessores Ecclesiam Sanctae Mariae Angelorum in Portiuncula, singularibus gra-

tiis ac privilegiis ornarunt; Nosque eorundem vestigiis insistentes, per similes Apostolicas Litteras, die XI Aprilis mensis anno MDCCCCIX piscatoris annulo obsignatas, super enunciatis privilegiis ac iuribus rite recognitis et auctis, Ecclesiam ipsam in Portiuncula, caput et Matrem Ordinis Minorum, Basilicam Patriarchalem et Cappellam Papalem declaravimus. Nunc autem cum dilectus filius Iosephus Bucefari, Minister Fratrum Minorum ad regularem provinciam de Portiuncula pertinentium, votis Sacerdotum ad Sanctuaria Assisiensia peregrinantium, non minus quam Religiosorum suorum obsecundans, Nos enixis precibus adierit, ut privilegium impertiamur, ex quo Sacerdotibus in Portiunculae sacello Sacrum facturis, ex Apostolica Auctoritate liceat Missam votivam de Sancta Clara Assisiensi celebrare, iisdem diebus atque iisdem iuribus, quibus memoratae Nostrae Litterae Missam votivam de Sancto Patre Francisco ibidem celebrari permittunt, Nos animo repetentes Sanctae illius Virginis, secundi Ordinis, idest Monialium omnium Franciscalium institutricis, gloriosa vitae acta, ut eadem, illo in templo, quo ad coelestis sponsi nuptias festinans, alterum illum ordinem feliciter inchoavit, peculiari cultu recolatur, optatis his piis annuendum paterna voluntate existimavimus. Quae cum ita sint, Apostolica Nostra Auctoritate, vi praesentium, perpetuum in modum concedimus, ut in Sacello Portiunculae apud Basilicam Patriarchalem Sanctae Mariae Angelorum, iisdem diebus atque iisdem iuribus ac privilegiis, quibus Nostrae Litterae die XI Aprilis mensis anno MDCCCCIX, eadem hac forma datae, Missam votivam de Sancto Patre Francisco ibidem permittunt, fas siet cuique Sacerdoti Sacrum facturo, Missam votivam de Sancta Clara Assisiensi rite litare. Ut autem peregrinantium Sacerdotum tum spirituali solatio, tum commoditati latius consulamus, facultatem similiter Apostolica benignitate addimus, ut Sacerdotes peregrinantes, seu peregrinantium duces, utramque Missam, nempe de Sancto Francisco Patre, ac de Sancta Clara Virgine, etiam ad altare Maius Arae Pontificiae nuper consecratae cohaerens, celebrare queant. Tandem Patriarchalem eandem Basilicam nova et quidem singulari voluntatis Nostrae significatione cohonestare volentes, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine concedimus et largimur, ut ipsam ad Aram Maximam a Sacerdotibus peregrinis, vel peregrinantium ducibus, non modo Missae Sanctorum Francisci et Clarae Assisiensium, sed etiam Missa Virginis Deiparae eadem ac illae ratione, more votivo peragi possit; nec non ut si qua ex his tribus Missis cum cantu sit habenda, ipsa, maxime pro peregrinorum commodo, non solum a Sacerdotibus peregrinis, et peregrinantium ducibus, verum etiam ab aliis presbyteris, servatis rite servandis, queat decan-

tari. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat, et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die IX Februarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

EPISTOLA

AD IACOBUM CARD. GIBBONS, ARCHIEPISCOPUM BALTIMORENSIUM, OB LITTERAS OBSEQUII AC VENERATIONIS PLENAS, BEATISSIMO PATRI, NOMINE ETIAM CETERORUM ANTISTITUM AMERICAE VASHINGTONII CONGREGATORUM REVERENTER MISSAS.

Dilecte fili Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Minime sane praeter opinionem accidit ac spem ut tu quoque, Dilecte Fili Noster, novum praeberes veteris necessitudinis tuae testimonium, iniurias scilicet et ipse expostulando quibus proximo Septembri dum heic Romae captae Urbis celebraretur memoria, palam lacessiti fuimus ac procaciter. Quod quidem testimonium eo gratius accidit quo uberius. Etenim non tuae tantum extitit pietatis nuncium, sed et pietatis Antistitum qui tecum una Washingtonium nuper convenerant; quorum omnium et iudicia et sensus, sensui iudicioque tuo simillima, litterae tuae declararunt. Cepimus inde suavissimae iucunditatis fructum, quantum aliquis ex optatissima re capere potest maximum: ac pietatis Nostrae partes

duximus tibi rescribere ut gratias ageremus; quas sane pergratum facies si, verbis Nostris, iis egeris quos in hac studiorum significatione socios habuisti. His porro, tibique in primis, Clerisque populisque cuiusque vestrum concreditis coelestia munera adprecamur, eorumdemque auspicem atque insimul benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, in praeludio Natalis Christi humani generis Servatoris, anno MCMX, Pontificatus vero Nostri octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

ROMANA.

DE COMPETENTIA IN ECCLESIASTICIS LEGIBUS INTERPRETANDIS.

Sacrae Congregationi Consistoriali ea quae sequuntur dubia proposita sunt solvenda:

1.° an, post ordinationem Romanae Curiae a Pio PP. X statutam, Sacrae Congregationi Concilii adhuc competat exclusiva facultas authentice interpretandi omnia Concilii Tridentini decreta, quae ad morum reformationem, disciplinam aliaque huiusmodi pertinent, Summo Pontifice consulto;

2.° an facultas authentice interpretandi Concilii Tridentini decreta aliasque leges ecclesiasticas vi Constitutionis *Sapienti Consilio* sit singulis Sacris Congregationibus commissa secundum propriam cuiusque competentiam, salva Romani Pontificis approbatione;

3.° an eadem potestas competat sacris tribunalibus Romanae Rotae et Signaturae Apostolicae;

4.° an iisdem sacris tribunalibus competat saltem facultas decreta Concilii Tridentini aliasque leges ecclesiasticas interpretandi iuridice in casibus particularibus, ita nempe ut ius faciant inter partes in causa.

Emi Patres huius Sacrae Congregationis in generali coetu die 9 Februarii 1911 habito, omnibus mature perpensis, respondendum censuerunt:

Ad I et III *negative;* ad II et IV *affirmative.*

In sequenti vero die, quum hae dubiorum resolutiones SSmo D. N. Pio PP. X ab infrascripto Cardinali Secretario relatae sint, Sanctitas Sua eas ratas habuit et confirmavit.

Datum Romae ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis, die 11 Februarii anno 1911.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

II.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

SSmus D. N. Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, elegit:

14 ianuarii 1911. — R. P. D. Bernardum Pizzorno, iam episcopum titularem Comanensem in episcopum cathedralis ecclesiae Cremensis.

16 ianuarii. — R. P. D. Ioseph Butt, archidioecesis Westmonasteriensis, pro-rectorem Collegii S. Bedae in Urbe, in episcopum titularis ecclesiae Cambysopolitanae cum deputatione in auxiliarem R. P. D. Francisci Bourne. archiepiscopi Westmonasteriensis.

19 ianuarii. — R. P. D. Sebastianum Herscher, iam episcopum Lingonensem in archiepiscopum titularis ecclesiae Laodicenae.

20 ianuarii. — R. D. Antonium Bauer in archiepiscopum titularis ecclesiae Pessinuntinae cum deputatione in coadiutorem cum futura successione R. P. D. Georgii Posilovic, archiepiscopi Zagabriensis.

27 ianuarii. — R. P. D. Angelum Mariam Dolci iam archiepiscopum Nazianzenum, in archiepiscopum ecclesiae archiepiscopalis Amalphitanae.

1 februarii 1911. — R. D. Cletum Cassani in episcopum titularis ecclesiae Thaciae Montanae cum deputatione in auxiliarem R. P. D. Aemilii Parodi, archiepiscopi Turritani.

3 februarii 1911. — R. D. Aloisium Niella, in episcopum cathedralis ecclesiae Corrientensis.

4 februarii. — R. D. Ioannem Baptistam Hierl, in episcopum titularis ecclesiae Theuchirensis cum deputatione in auxiliarem R. P. D. Francisci Antonii Henle, episcopi Ratisbonensis.

6 februarii. — R. D. Michaëlem de Lima Valverde, in episcopum cathedralis ecclesiae S. Mariae in Brasilia.

— R. D. Andream Karlin in episcopum cathedralium ecclesiarum Tergestinae et Iustinopolitanae.

9 februarii. — R. P. D. Oliverium de Durfort Civrac de Lorge, in episcopum cathedralis ecclesiae Lingonensis.

— R. D. Michaëlem de La Mora, in episcopum cathedralis ecclesiae da Zacathecas.

10 februarii. — R. D. Eugenium Giambro, in episcopum cathedralis ecclesiae Sarsinatensis.

14 februarii. — R. P. D. Ioannem Capitoli, iam episcopum Thermularum in episcopum cathedralis ecclesiae Balneoregiensis.

— R. D. Ferdinandum Rodolfi, in episcopum cathedralis ecclesiae Vicentinae.

21 februarii. — R. D. Ioannem Scotti, in episcopum cathedralis ecclesiae Cariatensis.

28 februarii. — R. D. Petrum Goebl, in episcopum titularis ecclesiae Sinopensis cum deputatione in Auxiliarem R. P. D. Maximiliani de Lingg, episcopi Augustae Vindelicorum.

Mandavit autem idem SSmus Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO DE SACRAMENTIS

I.

INSTRUCTIO AD ORDINARIOS CIRCA STATUM LIBERUM AC DENUNCIATIONEM INITI MATRIMONII.

Perlatum haud semel est ad hanc S. Congregationem de disciplina Sacramentorum, in quibusdam regionibus parochos matrimoniis adsistere, praesertim advenarum, non comprobato rite ac legitime statu libero contrahentium, eiusque rei causa non defuisse qui alteras nuptias attentare sint ausi.

Haud pauci praeterea Ordinarii conquesti sunt, initorum notitiam connubiorum, quae vi decreti: *Ne temere*, editi a S. C. Concilii die II mensis Augusti anno MDCCCCVII, transmittenda est ad parochum baptismi coniugum, saepe omni fidei testimonio esse destitutam debitisque indiciis carere.

Ad haec incommoda removenda Emi Patres huius S. Congregationis in generali conventu habito in aedibus Vaticanis die VII mensis Februarii MDCCCCXI, praescribenda censuerunt ea quae sequuntur:

I. In memoriam redigatur parochorum haud licere ipsis adesse matrimonio, *nisi constito sibi legitime de libero statu contrahentium, servatis de iure servandis:* (Cfr. Decr. *Ne temere*, n. V, § 2); iidemque praesertim moneantur ne omittant baptismi testimonium a contrahentibus exigere, si hic alia in paroecia fuerit illis collatus.

II. Ut autem quae n. IX, § 2 memorati Decreti praescripta sunt rite serventur, celebrati matrimonii denuntiatio, ad baptismi parochum transmittenda, coniugum eorumque parentum nomina et agnomina descripta secumferat, aetatem contrahentium, locum diemque nuptiarum, testium qui interfuerunt nomina et agnomina, habeatque parochi subscriptum nomen cum adiecto parochiali sigillo. Inscriptio autem accurata indicet paroeciam, dioecesim, oppidum seu locum baptismi coniugum, et ea quae ad scripta per publicos portitores tuto transmittenda pertinent.

III. Si forte accidat ut, adhibitis etiam cautelis, de quibus n. I, baptismi parochus, in recipienda denuntiatione matrimonii comperiat alterutrum contrahentium aliis nuptiis iam esse alligatum, rem quantocius significabit parocho attentati matrimonii.

IV. Ordinarii sedulo advigilent ut haec praescripta religiose serventur, et transgressores, si quos invenerint, curent ad officium revocare, adhibitis etiam, ubi sit opus, canonicis poenis.

Ex Aedibus eiusdem S. C. die 6 Martii 1911.

D. Card. Ferrata, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Giustini, *Secretarius.*

II.

VENETIARUM

PROBATIONIS MATRIMONII.

Eñus Patriarcha Venetiarum S. C. de disciplina Sacramentorum sequens proposuit

DUBIUM.

An et quibus in casibus quibusque sub conditionibus admitti valeat tamquam sufficiens probatio initi matrimonii simplex affirmatio eorum qui ex America aliisve dissitis regionibus adveniunt, quotiescumque documentum vel alia legitima probatio celebrationis matrimonii aut omnino haberi nequeat, aut nonnisi admodum difficulter et post longum tempus cum interea rerum adiuncta moram inquisitionis non patiantur.

Cui dubio Eñi ac Revñi Patres in plenariis Comitiis habitis die 17 Februarii 1911, re mature perpensa, respondendum censuerunt:

Imprimis curandum diligentissime est, ut factum contracti matrimonii legitimis probationibus ostendatur: quae probationes, licet studiose quaesitae, si haberi nequeant, deferatur partibus iuramentum, quo propriam assertionem confirment: hoc praestito, partes habeantur tamquam legitimo matrimonio coniunctae, earumque proles ut legitima. Excipiendi tamen sunt casus, in quibus ius plenam probationem requirit ex. gr. si agatur de praeiudicio alterius matrimonii vel de ordinibus suscipiendis.

Matrimonium autem per iuramentum ut supra confirmatum inscribatur non quidem in communi matrimoniorum libro, sed in distincto libello ad hoc destinato.

Ex Aedibus eiusdem S. C. die 6 Martii 1911.

D. Card. Ferrata, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Ph. Giustini, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

MISSIO DE LINZOLO TRANSFERTUR AD IURISDICTIONEM VICARIATUS DE UBANGHI SEU CONGI GALLICI SUPERIORIS.

DECRETUM.

Ut missionis de Linzolo, quae nunc intra Apostolici Vicariatus Congi Gallici Inferioris seu de Loango fines continetur, aptius regimini prospiciatur, opportunum consilium visum est, attentis geographicis regionum conditionibus, eam missionem ad finitimi Vicariatus de Ubanghi seu Congi Gallici Superioris iurisdictionem transferre. Ad quem effectum Emi Patres huius S. Congregationis Christiano Nomini Propagando in Plenariis Comitiis habitis die 23 superioris Ianuarii censuerunt limites Vicariatus Apostolici de Ubanghi a flumine Djouè proferendos esse occidentem versus ad flumen Loulu, ab Apostolico Vicariatu de Loango eum territorium tractum dismembrando, qui inter praedicta flumina Djouè et Loulu interiacet, illumque ad Vicariatum de Ubanghi adnectendo; ita ut posthac uterque memoratus Vicariatus ad invicem separetur per lineam ductam a fontibus fluminis Ogouè secus flumen Loulu influens in Niara, usque ad punctum septentrionale provinciae Mayanga in Congo Belgico. Hanc vero Emorum Patrum sententiam SSmo D. N. Pio div. prov. PP. X ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario relatam in Audientia diei 7 vertentis mensis Februarii, Sanctitas Sua benigne probavit ratamque habuit, ac praesens ea super re Decretum expediri mandavit.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 14 Februarii anno 1911.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

L. ✠ S. Aloisius Veccia, *Secretarius.*

II.

PROFERUNTUR LIMITES PRAEFECTURAE APOSTOLICAE UBANGHI-CHARI.

DECRETUM.

Ut limites Praefecturam Apostolicam de Ubanghi-Chari ab Apostolico Vicariatu Africae Centralis seu de Sudan separantes congruentius determinarentur ad evangelizationis operam, attentis illarum regionum

adiunctis, promovendam; Emi Patres huius S. Consilii Christiano Nomini Propagando in Plenaria Congregatione habita die 23 superioris mensis Ianuarii, censuerunt eiusdem Apostolicae Praefecturae de Ubanghi-Chari limites septentrionem versus in territorio Congi Gallici usque ad decimum latitudinis Borealis gradum esse proferendos, talem territorii tractum a praedicto Vicariatu Apostolico Africae Centralis dismembrando. — Hanc vero Emorum Patrum sententiam SSmo D. N. Pio div. prov. PP. X ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario relatam in Audientia diei 7 vertentis Februarii, Sanctitas Sua benigne probavit ratamque habuit, ac praesens ea super re Decretum expediri mandavit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 14 Februarii anno 1911.

Fr. H. M. Gotti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Aloisius Veccia, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

RATISBONEN.

DE EDENDIS PROPRIIS CANTUM LITURGICUM CONTINENTIBUS.

Fridericus Pustet, Sanctae Sedis Apostolicae et S. Rituum Congregationis typographus, de consensu Rmi sui Ordinarii Ratisbonensis, humiliter expetivit a Sacra Rituum Congregatione, ut ipsa declarare dignaretur, quis modus servandus sit de expetenda approbatione Propriorum alicuius Dioecesis vel Ordinis ad Graduale vel Antiphonale Romanum Vaticanae editionis, et praesertim:

I. Utrum Propria, quae exhibent cantum gregorianum, indigeant Approbatione Sacrae Rituum Congregationis pro prima editione?

II. Et quatenus affirmative ad I, utrum etiam pro sequentibus editionibus?

III. Et quatenus negative ad II, utrum praeter licentiam Ordinarii loci, in quo praedicta Propria evulgantur, requiratur insuper licentia Antistitis respectivi Ordinis vel Dioecesis?

IV. Qua approbatione indigeant illa Propria ad Graduale vel Antiphonale Romanum Vaticanae editionis, quae exhibent cantum gregorianum notis modernis transcriptum?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audita Commissionis Liturgicae sententia, una cum voto Praesidis Commissionis de musica et cantu sacro, reque sedulo perpensa ac discussa, ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative:* et singula cuiuslibet Proprii seu novi Officii aut Missae folia, apud quemlibet typographum composita, in triplici exemplari vel singillatim vel simul sumpta ad Sacram Rituum Congregationem pro revisione et definitiva approbatione transmittantur; praehabita quidem licentia illius Ordinarii loci vel Moderatoris supremi Ordinis sive Instituti, in cuius usum paratur editio, quae veluti typica pro futuris editionibus inserviet.

Ad II. *Negative,* dummodo subsequentes editiones cum prima typica editione sive Proprii sive novi Officii aut Missae fideliter concordent; prouti Decretum sacrae Rituum Congregationis sub die 11 Augusti 1905, quod Instructiones circa editionem et approbationem librorum cantum liturgicum gregorianum continentium exhibent, omnino declarat et iubet.

Ad III. Requiritur pro subsequentibus editionibus tam approbatio Ordinarii Dioecesis vel Moderatoris Supremi Ordinis seu Congregationis, in cuius usum ipsae editiones parantur, quam licentia Ordinarii loci, in quo huiusmodi editiones conficiuntur et evulgantur.

Ad IV. Requiritur et sufficit approbatio Ordinarii Dioecesis vel Moderatoris Ordinis sive instituti, atque licentia Ordinarii illius loci, ubi tales editiones parantur sive evulgantur, prouti in responsione ad dubium III superius indicatur.

Declarat autem sacra Rituum Congregatio tum Decretum approbationis a se dandum primae editioni alicuius Proprii sive novi Officii aut Missae cantum gregorianum liturgicum exhibenti cum approbationem Ordinarii Dioecesis aut Moderatoris Supremi Ordinis sive Instituti atque licentiam Ordinarii loci, ut supra, in scriptis praevie ab editoribus expetendam et obtinendam, omnino debere integre et fideliter in principio vel in fine Proprii vel Officii novi aut Missae publicari.

Atque ita rescripsit, die 24 Februarii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

MASSILIEN.

DEPOSITI IUDICIARII.

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno octavo. RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Ponens, *Seraphinus Many, et Franciscus Heiner, Auditores de turno, in quaestione incidentali* - Massilien. - Depositi iudiciarii - *inter P. Ioannem Allaria repraesentatum per legitimum procuratorem Sac. N. Patrizi, advocatum, et P. Aemilium Aillaud repraesentatum per legitimum procuratorem Sac. A. Colomb, advocatum, interveniente et disceptante in quaestione Rmo Procuratore iustitiae, die 20 Ianuarii 1911 sequentem tulerunt sententiam.*

Pendente iudiciali processu causae *Massilien. - Diffamationis,* contigit, ut incidentalis quaestio exoriretur, exposcente pro suo munere Rmo Promotore iustitiae, ut apud nostrum tribunal, vel apud aerarium S. Sedis, pecunia deponeretur, quam actor I. Allaria detinebat nomine Congregationis S. Petri in Vinculis. Providae petitioni morem gessit R. P. D. Ponens et, auditis Auditoribus de turno, rescripit die 16 Iulii 1910: « Obtinuit, et infrascriptus, auditis Auditoribus de turno, iussit ad nor-« mam iuris, necnon par. 85 Regul. deponi integram controversam sum-« mam in capsa tribunalis S. R. Rotae, idque notificetur Ordinario « Massilien. pro notificatione et executione; adhibitis etiam, quatenus « opus sit, ecclesiasticis censuris ». At contra praefatum decretum se opposuit actor in causa: unde incidentalis quaestio hodie dirimenda sub dubio concordato.

An, attento decreto diei 16 Iulii 1910, sit standum vel recedendum a decisis in casu.

Et in primis animadvertere praestat, controversiam non esse, cuiusnam sit pecunia; haec enim ex ipsius actoris confessione certum habet dominum, Congregationem videlicet S. Petri in vinculis: nec proinde in casu agi de sequestratione proprie dicta, cum haec respiciat res litigiosas, sed tantum de deposito iudiciali. Quamvis autem sequestratio generaliter prohibita sit, non ita dicendum de deposito. Etenim sequestratio, uti recte adnotat Rmus Promotor iustitiae in suis animadversionibus n. 10 non

permittitur; 1° « quia non oportet iudicium ab executione inchoare, sed « oportet, ut actor antea de suo iure doceat, reumque super debito con- « vincat »; 2° « quia priusquam actor docuerit de suo iure, praesumptio « est pro reo, qui ergo non est turbandus in sua possessione ». Depositum vero iudiciale praecipitur ad reddendam tutam et securam futurae decisionis executionem. Hinc ex nostris Regulis § 85, n. 1 expresse edicitur. « Ponentis est in favorem litigantium eas cautiones, aut fideiussiones « praescribere, quae opportunae videbuntur..... ad consequendum, « uti par est, decisionis executionem, quam tribunal iuxta diversas actio- « nes forte erit editurum in iudiciis posterioribus ». Et in 2. « Cautio exe- « cutione facilis, praeter fideiussionem personae solvendo idoneae, est « depositum iudiciale in favorem litigantis..... etc. ».

Nec desunt in themate iustae causae, quae depositum non tantum utile, sed necessarium suadent. Siquidem P. I. Allaria, qui nulla bona immobilia possidet, nec aliquam cautionem dedit circa pecuniae, quam detinet, restitutionem, nemini unquam patefecit penes quem eamdem pecuniam custodiat, et, quod maius est, quam aequet summam. Deinde idem Allaria pluries scripsit, se pecuniam non redditurum, nisi ipsius fama, quam laesam fuisse contendit, prius restitueretur. Sic in eius epistola diei 16 Febr. 1906 ad P. Alliaud Superiorem Generalem Instituti dicit, se non accepturum esse sententiam iudicialem, etiam Romae latam, nisi sub duabus conditionibus, quarum secunda haec est: « Que vous aurez accepté de me réhabiliter officielement là où vous « et d'autres membres de la Communauté, sciemment ou non, m'avez « mis en suspicion, discrédité, avili, et déshonoré peut-être de quelque « façon en quelque lieux, en quelque temps que se soit! La sentence « arbitrale particulière ou de Rome ne devant sortir à effet que lorsque « cette réparation d'honneur et de justice sera complète ». Ita etiam in eius epistola diei 4 Aprilis 1906 ad eumdem. « Que vous reconnaissiez « devoir me réhabiliter de la façon la plus complète devant les autorités « ecclésiastiques, est quelque chose, mais je ne m'en contente pas, vous « le devez faire ailleurs encore. Je ne remettrai rien que tout cela ne soit « un fait ». Sic pariter et fortius in altera epistola diei 12 Maii 1906 ad eumdem. « C'est pourquoi je n'ai cessé de vous dire: enlevez l'accusation, « que vous savez n'être qu'une calomnie. Si vous vous refusez à cela « je n'ai plus qu'à profiter du fruit de mon vol prétendu, et ne répon- « drai plus à rien, ni à personne, que ce soit Rome, Marseille, ou Bar- « celone qui parle. C'est bien arrêté, ce sera ainsi ».

Unde P. Allaria sat clare et vehementer affirmat, non una tantum vice, se non restituturum pecuniam Congregationi debitam, nisi prius

superiores restituerint eius famam, quam praetendit ab eis fuisse laesam. Si ergo S. Rota in sententia definitiva iudicaverit famam P. I. Allaria non fuisse laesam, idem P. Allaria pecuniam non restitueret, nec sententia executioni posset demandari.

Neque obstat quod Rmus Promotor iustitiae de deposito faciendo non egerit in concordatione dubiorum. Potestas enim Ponenti concessa in § 85 Reg. abstraxit a concordatione dubiorum, et exerceri potest in quolibet iudicii stadio, quoties opportuna videbitur ad consequendam executionem decisionis.

Nec ulterius obstat, quod R. D. Ponens in edendo decreto diei 16 Iulii audiverit Auditores de turno. Hoc quidem non erat necessarium attentis *par. 35 ac 38* nostrarum Regularum. Sed hic subintrat regul. 27 Iuris in VI « Utile non debet per inutile vitiari »; eo magis quod Dñus Ponens sic agendo, non privavit partem litigantem beneficio appellationis ad turnum, cum sententiae quaecumque incidentales a Turno latae ad eundem Turnum via appellationis deferri possint et debeant *par. 95, n. 1.*

Neque etiam dicendum, in iudiciis aequalitatem servandam esse inter contendentes; proinde depositum exigi quoque deberet ex parte Congregationis S. Petri in Vinculis. Nam quod spectat ad fiduciam in debitoribus habendam, maximum discrimen extat inter virum privatum, qui nulla bona immobilia habet, et facile eludere potest media coercitiva tribunalium ecclesiasticorum, et Congregationem religiosam, quae domos, aliave bona immobilia possidet, ac totaliter et in omnibus pendet ab Ecclesia.

Inutiliter tandem asseritur, per pecuniae exhibitionem adversarios actoris quasi de victoria gloriari. Etenim in primis S. Rotae tribunal id quod iustum est ac legitimum tantum prosequitur. Deinde tantum abest quod per iudiciale depositum detrimentum aliquod recipiat P. I. Allaria, ut potius per illud luculenter ostenderet, se bono iure inniti, atque unum tantum exoptare, propriae videlicet bonae famae restaurationem.

Quibus omnibus sedulo perpensis, nos infrascripti Auditores de turno, invocato Christi nomine, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus, et sententiamus, standum esse decisis in decreto 16 Iulii 1910 statuentes, ut iudiciales expensae a P. I. Allaria solvantur, reservata Nobis, vel cui de iure, earundem expensarum taxatione.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut executioni demandent hanc nostram sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum

canonum, et praesertim *cap. 3 Sess. XXV, De Ref.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, die 25 Ianuarii 1911.

Guilelmus Sebastianelli, *Ponens.*
L. ✠ S. Seraphinus Many,
Franciscus Heiner.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

SIGNATURA APOSTOLICA

PHAREN.

IURIUM ET POENARUM.

In ordinario Coetu seu Congressu habito die 3 Februarii anni 1911, inter Emum ac Rmum P. D. Card. Vincentium Vannutelli Praefectum huius Supremi Tribunalis et infrascriptum a Secretis, propositum fuit dubium, an ad plenarii Coetus Emorum Patrum iudicium admittendus esset necne recursus interpositus a Rev. D. Cosimo Scarpa parocho decano oppidi *Cittavecchia* dioecesis Pharen. in Dalmatia, contra Rotalem Sententiam emissam die 10 Iunii praeteriti anni 1910, quae confirmaverat alteram sententiam eiusdem S. Rotae Tribunalis sub die 29 Iulii anni 1909, secus ac expetierat sua nova instantia praefatus D. Cosimus Scarpa, qui ad S. Rotae Tribunal appellaverat, eo quod Pharen. Episcopus eum ab officio decanatus removit poenisque ecclesiasticis multavit, quia Ordinarii praecepto restiterat, et contra ipsum, SS. Canonibus contemptis, litem apud laicas potestates et civilia tribunalia intentare non esset veritus. Iamvero ex diligentissimo prolixoque omnium rationum instituto examine, quas actor pro suo tuendo recursu adducit, liquido compertum est eas boni iuris fundamento prorsus destitui. Ut cetera omnia, magis causidicorum argutias quam solida argumenta, silentio praetereamus, illa praecipua ratio, qua se recurrens confidit posse evincere Sententiae Rotalis nullitatem, scilicet praesumptus defectus *competentiae* in iudicibus Tribunalis S. Rotae, nihil conficit, imo eidem actori adversatur. Quomodocumque enim consideretur dispositio Curiae Pharen., seu Decretum, quo ille Episcopus pervicacem actorem, detractantem sibi debitam obedientiam et ad civilia tribunalia contra ipsum recurrentem, decanatu privavit poenisque ecclesiasticis affecit; id semper necessario legitimeque consequetur, aut ex iure *Legis Pro-*

priae aut ex Apostolici Rescripti auctoritate, iudices Tribunalis S. Rotae competentes fuisse in emittenda sententia *appellata*. Nec permittendum, quod recurrens tricis ac technis Apostolici Rescripti validitatem audeat impetere. Intolerabile porro visum est, actorem, qui plus quam semel tum a Curia Metropolitana suae regionis, tum ab ipsis laicis potestatibus ac demum a S. Rotae Tribunali repulsus fuit, pertinaciter adhuc urgere causam, quae adversus debitam legitimo Episcopo obedientiam, adversus propria parochi officia, spiritualemque plebanorum aedificationem suscepta est, et quae nonnisi contra SS. Canones et Apostolicae Sedis reverentiam ulterius per summam iniuriam agitari potest.

Quare, omnibus istius recursus momentis sedulo ad trutinam revocatis, attentoque etiam Rmi Consultoris voto, perspicue innotuit, eumdem recursum praefati parochi decani D. Cosimi Scarpa contra Rotalem Sententiam a limine iuxta *Legis Propriae de Romana Curia* can. 40, § 2, reiiciendum esse.

Emus igitur Card. Vincentius Vannutelli, huius Supremi Apostolicae Signaturae Tribunalis Praefectus, ita decerni statuit, atque hoc decretum per adstantem actuarium confici et expediri iussit, cum solemnitatibus et clausulis, quae sunt de iure et ad *Legis Propriae* normam requiruntur.

Datum Romae in Aedibus S. A. S. T. die 3 mensis Februarii anno Domini 1911.

Nicolaus Marini, *a Secretis S. A. S. T.*

L. ✠ S.

Iosephus Adv. Fornari, *S. T. A.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I.

AD R. P. D. FRANCISCUM BOURNE, WESTMONASTERIENSIUM ARCHIEPISCOPUM, OB LITTERAS PER EUNDEM SANCTITATI SUAE EXHIBITAS A SOCIETATE QUAE ANGLICE " THE CATHOLIC MISSIONARY SOCIETY „ NUNCUPATUR.

Illme ac Revme Domine,

Litterae, eiusdem Amplitudinis Tuae commendatione praeditae, quas per te Beatissimo Patri Sacerdotes Associationi « The catholic Missionary Society » adscripti exhibuerunt, quaeque declarant eosdem

Presbyteros hunc in finem intendere, ut pro viribus ad demulcendos illustrandosque animos a fide catholica alienos vel errorum caecitate obrutos, eosque in sinum Sanctae Matris Ecclesiae adducendos operam navare non desinent, Augusti Pontificis cordi, tot tantisque doloribus adfecto, magnum ille quidem sollatium attulerunt.

Quid enim dulcius, quid iucundius Summo Pastori esse potest, quam ut dispersae errantesque oves colligantur, ac unum fiat ovile et unus Pastor?

Praefatis igitur litteris vehementer gavisus, Beatissimus Pater, dum vota promit ut supradicta Sacerdotum Associatio multos bonosque fructus adferre possit, omnibus et singulis eiusdem societatis Praesbyteris imploratam Apostolicam Benedictionem, supernorum auxiliorum auspicem, effuso animo impertitur.

Sensus interim maximae existimationis in te meae confirmans sum et permanere gaudeo

Amplitudinis Tuae

Romae, die XVIII Ianuarii MCMXI.

Addictissimus

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL.

II.

AD R. P. D. IOSEPHUM ALTENWEISEL EPISCOPUM BRIXINENSEM, OB FILIALIS DEVOTIONIS OBSEQUIUM, EX PARTE UNIVERSAE DIOECESEOS, BEATISSIMO PATRI OBLATUM.

Di grande e particolare conforto sono giunte al cuore Augusto del Santo Padre le molteplici e numerose proteste che si sono fatte, in cotesta Diocesi, contro le note ingiurie del Sindaco di Roma, e che la S. V. Illma e Revma ha avuto il delicato pensiero di raccogliere e di inviare al Santo Padre, come unanime espressione di affetto e di attaccamento alla Santa Sede ed al Sommo Pontefice.

Siffatte proteste che provengono da interi paesi e Municipi (firmate dai rispettivi Sindaci e Consiglieri), da Parrocchie, Comunità Religiose, Collegi e Seminari, Associazioni Cattoliche, e da persone laiche ed ecclesiastiche di ogni ceto e condizione, sono, in vero, una imponente dimostrazione che torna a lode dello zelo dell'Ordinario della Diocesi di Bressanone, e della viva e profonda fede cattolica dei suoi Diocesani. Il Santo Padre pertanto, che, come è ben naturale, ha provato consolazione

per questo atto di filiale ossequio, e per la parte che cotesti figli spirituali hanno preso al suo dolore, mentre ne li ringrazia, insieme alla S. V. invia a tutti ed a ciascuno, con effusione di animo e con paterno affetto, l'Apostolica Benedizione, pegno di abbondanti grazie celesti.

Lieto di parteciparle quanto sopra, con sensi di distinta stima mi confermo

Della S. V. Illma e Revma,

Roma, 18 Gennaio 1911.

Servitore
R. Card. Merry del Val.
a Secretis Status.

L. ✠ S.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ORDINARIA PARTICOLARE.

Il giorno 21 Febbraio 1911, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione Ordinaria Particolare dei Sacri Riti nella quale sono state sottoposte al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima le seguenti cause:

1. Intorno alla *validità* dei Processi Apostolici fatti nelle Curie ecclesiastiche di Marsiglia e di Ajaccio sopra due asserti miracoli; e dell'ossequio avuto ai Decreti di Urbano VIII per la Causa di Canonizzazione del Beato Teofilo da Corte, Sacerdote professo dei Frati Minori.

2. Intorno alla *validità* dei Processi Apostolici ed Ordinari costruiti per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione delle Venerabili Maria Maddalena Fontaine e tre sue Compagne delle Figlie della Carità, e delle Venerabili Maria Clotilde Angela di S. Francesco Borgia e dieci Compagne di lei dell'Ordine delle Orsoline di Valenciennes.

3. Intorno alla *validità* ed al *rilievo* del Processo Apostolico costruito nella Curia di Brescia sopra la fama di santità della vita, delle virtù e dei miracoli della Ven. Vincenza Gerosa, fondatrice dell'Istituto delle Suore di Carità in Lovere.

4. E finalmente intorno al *culto,* in ossequio ai decreti di Urbano VIII, *non mai prestato* alla Ven. Carolina Barbara Colchen-Carré de Malberg, fondatrice delle Figlie di S. Francesco di Sales.

CONGREGAZIONE PREPARATORIA.

Il giorno 7 del corrente mese di Marzo, nel Palazzo Apostolico Vaticano. si è tenuta la Congregazione Preparatoria dei Sacri Riti sopra le virtù in grado eroico della Venerabile Ludovica de Marillac, Vedova Le Cras, Confondatrice delle Figlie della Carità.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

Protonotario Apostolico di numero partecipante:

7 Marzo 1911. — Mons. Umberto Benigni.

Protonotario apostolico ad instar participantium:

6 Febbraio 1911. — Rev. Lorenzo Szubartowicz, Prelato-decano del Capitolo Cattedrale di Sandomir.

Prelati domestici di S. S.:

28 Gennaio 1911. — Rev. Guglielmo Riordan, della diocesi di Winona — Rev. Massimiliano Wurst, della medesima diocesi.

30 Gennaio. — Rev. Dionisio Gérin, della diocesi di Trois-Rivières (Canadà).

4 Febbraio 1911. — Rev. Ladislao Fudalewski, Prelato decano della Collegiata Opatoriense nella diocesi di Sandomir.

6 Febbraio. — Mons. Giovanni Csiszárik, Consultore Ecclesiastico della I. e R. Ambasciata di Austria-Ungheria.

7 Febbraio. — Rev. Rev. Roberto Marcucci, Cerimoniere Pontificio.

9 Febbraio. — Rev. Guglielmo Tommaso Russell, parroco di S. Patrizio a Washington.

15 Febbraio. — Rev. Alessandro Luigi Fichaux, Canonico di Cambrai.

Sua Santità, con biglietto della Segreteria di Stato, si è degnata di nominare:

17 Febbraio 1911. — S. E. Revma il Signor Cardinale Vincenzo Vannutelli, Protettore dell' Istituto delle Figlie della Carità, Serve dei poveri, dette Suore della Provvidenza.

16 Febbraio. — L'Illmo e Rmo Mons. Do Rego Maja, Arcivescovo titolare di Nicopoli; il Rev. Don Placido Lugano, Benedettino Olivetano; il Rev. P. Fi

lippo Maroto, dei Missionari Figli del S. Cuore Immacolato di Maria, Consultori della S. Congregazione dei Religiosi.

27 Febbraio. — Il R. P. Placido Angelo Rey Lemos, dei Frati Minori dell'Unione Leoniana, Consultore della S. Congregazione Concistoriale.

2 Marzo 1911. — L'Illmo e Revmo Mons. Giuseppe Aversa, Arcivescovo titolare di Sardi, attualmente Delegato Apostolico della Repubblica del Venezuela, Nunzio Apostolico del Brasile.

7 Marzo. — Mons. Eugenio Pacelli, Sotto-Segretario della S. Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.

ONORIFICENZE

Il Santo Padre, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 Febbraio 1911. — Al Sig. Teodoro Paolo Koenig, pittore, della diocesi di Münster.

20 Febbraio. — Al Sig. Cesario Bertinelli, Presidente della Direzione Diocesana di Gubbio.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

28 Gennaio 1911. — Al Sig. Roberto Siniscalco, della diocesi di Foggia.

3 Febbraio 1911. — Al Sig. Rodolfo Dareste de la Chavanne, Avvocato a Bourg.

— Al Sig. Giuseppe Milliat, della diocesi di Belley.

— Al Sig. Antonio Thievoy, Incaricato d'affari giudiziari a Bourg.

— Al Sig. Alfredo Villefranche, Avvocato a Bourg.

— Al Sig. Giuseppe Dupré, Avvocato a Bourg.

— Al Sig. Giuseppe Mermod, Avvocato a Bourg.

21 Febbraio — Al Sig. Enrico Bouchez, dell'arcidiocesi di Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

6 Febbraio 1911. — Al Sig. Gregorio Voith, della diocesi di Transilvania.

9 Febbraio. — Al Sig. Francesco Ragaller, della diocesi di Monaco di Baviera.

10 Febbraio. — Al Sig. Emilio Carlo Vellunscheg, Segretario dell'Agenzia diplomatica Austro-Ungarica nel Cairo.

18 Febbraio. — Al Sig. Giuseppe Schwendt, Segretario di Cancelleria nell'Ambasciata d'Austria-Ungheria presso la S. Sede.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

20 Febbraio 1911. — Mons. Giovanni Busciati, dell'archidiocesi di Scutari;
— Mons. Francesco Ferenez, della diocesi di Alba Reale;
— Mons. Francesco Danko, della diocesi di Ragusa;
— Mons. Flaviano Osorio Pimental, dell'archidiocesi di Bahia;
— Mons. Giuseppe Cassano, della diocesi di Conversano.

Cameriere d'onore in abito paonazzo:

20 Febbraio 1911. — Mons. Francesco Stauracz, dell'archidioc. di Vienna.

Cappellani segreti d'onore:

20 Febbraio 1911. — Mons. Antonio Bosci, dell'archidiocesi di Scutari;
— Mons. Giuseppe Németh, della diocesi di Giavarino.

NECROLOGIO

Febbraio. — Mons. Gustavo Persiani, Uditore della Sacra Romana Rota.
— Mons. Francesco Certo, Vescovo titolare di Sinope, Amministratore Apostolico della Prelatura *nullius* di S. Lucia del Mela.

Marzo. — Mons. Ermanno Dingelstad, Vescovo di Münster.

CORRIGENDA:

Litteris Apostolicis « *Gravi iamdiu* » vulgatis in fasciculo 2 huius vol. pag. 53, haec rite praemittenda erat inscriptio: *Dilectis filiis catholicis in Anglia commorantibus - Pius PP. X. - Dilecti filii, salutem et Apostolicam Benedictionem.*

SIGNATURA APOSTOLICA.

PAG.

Pharen. - Iurium et poenarum. - *3 februarii 1911* 110

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLAE.

I. Ad R. P. D. Franciscum Bourne, Westmonasteriensium Archiepiscopum, ob litteras per eundem sanctitati suae exhibitas a societate quae Anglice « The catholic Missionary Society » nuncupatur. - *18 ianuarii 1911*. 111

II. Ad R. P. D. Iosephum Altenweisel Episcopum Brixinensem, ob filialis devotionis obsequium, ex parte universae dioeceseos, Beatissimo Patri oblatum. - *18 ianuarii 1911*. 112

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti, *Congregazione ordinaria particolare* . . 113

» » *Congregazione preparatoria* 114

II. Segreteria di Stato, *Nomine e onorificenze* . . . . . »

III. Maggiordomato di Sua Santità, *Nomine* 116

IV. Necrologio . . . . . »